

Overenskomst, som er opstillet for Skotøjsindustrien, skyldtes det, sagde det ærede Medlem, den hellige Overenskomst. Den hellige Overenskomst — ja, jeg ved ikke, om der er noget ondt i at fastholde en indgaaet Overenskomst. Jeg har altid troet, at det var baade lovligt og forsvarligt, og jeg kan huske, at der var mange konservative Mænd og Blade, der var stærkt indignerede for nogle Aar siden, da der var nogle Havnearbejdere og maaske enkelte andre, der ikke vilde respektere bestaaende Overenskomster, som mente, at Tiden førte med sig, at de paa Trods af Overenskomsterne maatte kræve en noget højere Løn. Det var velbegrundet, at de gjorde det, thi Priserne paa Livsfornødenhederne steg, og man saa, hvorledes man i andre Stillinger i Samfundet kunde skaffe sig meget betydelige Lønninger. Jeg erindrers saaledes om, at en kendt Bankdirektør, hvis faste Løn var 30 000 Kr., desuden i 1919 indvandt i Tantième fra den Bank, han stod i Spidsen for, 384 615 Kr., altsaa tilsammen en Løn paa 414 000 Kr. 384 000 Kr. saa Arbejderne, at en Bankdirektør kunde faa i Tantième i et enkelt Aar, i Aaret 1919, og saa fulgte deraf meget naturligt, at de sagde: Naar dette er muligt, saa maa det vel ogsaa være muligt for os at faa nogle Øre mere for vort Arbejde, da Priserne stiger. Men der var da udelukkende Indignation fra den Side, det ærede Medlem repræsenterer, Indignation over, at man ikke vilde respektere en bestaaende Overenskomst. Nu møder det ærede Medlem sammen med Partiet Venstre og kræver, at Skotøjsarbejderne skal give Afkald paa en Overenskomst, de lovligt har indgaaet for et Aar tilbage, nedsætte deres Løn og forlænge Arbejdstiden uden den allerringeste saglige Begrundelse.

Overenskomsterne er for Arbejderne det juridiske Støttepunkt; og i Modstanden her ligger ikke blot en Fastholden ved Overenskomsten som saadan, men ogsaa, hvad det ærede Medlem synes at have overset, en Tilkendegivelse af, at man ikke mener, at 70—80 Kr. i Ugeløn er saa meget, at der er Grund til at trække noget af i en Tid, hvor man dog ogsaa paa andre Omraader viser sin Begærlighed efter Penge. Jeg nævner f. Eks., at der forleden skulde ansættes en ny Direktør i Landmandsbanken, og han kunde ikke nøjes med 40 000 Kr., som de forudgaaende Direktører havde haft som Aarsløn, han maatte absolut have 50 000 Kr. I de Kredse har man altsaa meget vel Sans for de økonomiske Værdier. Hvorfor i al Verden skulde saa Skomagerensvenden med 70—80 Kr. i Ugeløn, 4 000 Kr.

om Aaret, give Afkald paa den Smule, han lovligt har erhvervet ved Overenskomst og har Krav paa til 1. Februar næste Aar?

Det, jeg har sagt i denne Henseende, gælder for saa vidt ogsaa de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister gjorde, naar han talte om Ansvaret, der kom til at ligge, i alt Fald til Dels, paa Arbejderne i Skotøjsindustrien, hvis de ikke vilde gaa ind paa denne Nedsættelse, og det gælder Partiet Venstres Ordfører (Hedegaard), som beskæftigede sig med det samme Spørgsmaal og talte om, at Tarifferne kunde ikke saadan være urørlige, thi i mange andre Forhold maatte man jo indordne sig under den frie Konkurrence. Ja, Arbejderne er ogsaa indordnet under den frie Konkurrence, de maa tage Konjunkturerne, som de er. Derfor afslutter de Overenskomster paa saa lang Tid, som Parterne nu kan enes om det, afpassede efter de til enhver Tid foreliggende Konjunkturer. Men jeg vil dog antage, at den ærede Ordfører og det Parti, han tilhører, i Almindelighed vil mene, at indgaaede Overenskomster skal man holde, og dem skal ikke Trediemænd blande sig i og kræve forandret uden nogen rimelig og saglig Begrundelse. Jeg tror, den ærede Ordfører for Venstre har en vis Erindring om Opretholdelse af Overenskomster. Var der ikke noget med en større Kartoffel-forretning i sin Tid, hvor de, der havde tegnet sig, indgaaet Overenskomst, maatte betale — og vist endnu maa betale —, fordi disse Overenskomster maatte staa ved Magt? Men hvad der gælder Kartoffler, gælder vel ogsaa Mennesker. Skal Kartofflerne betales, skal Skomageren ogsaa betales. Naar en Overenskomst, der gælder Kartoffler, skal holdes, skal ogsaa den, der gælder Skomagerens Arbejdsløn og Arbejdstid, holdes, saa længe den bestaar. Er det ikke en rimeligere Betragtning end den hasarde-rede, man gør gældende, at Tariffer kun nu og da kan staa som urørlige, at de i hvert Fald er angribelige, naar Ministeriet og Lovgivningsmagten kommer og paabyder et Fags Arbejdere, at disse da har at forandre deres Overenskomst, hvis de overhovedet vil have den Beskyttelse, de som Samfundsborgere retmæssigt har Krav paa til Opretholdelse af det Erhverv, de tilhører.

Nej, den højtærede Minister, som taler om Ansvaret, faar tage sin Part med af det Ansvar, han faar det ikke læsset over paa Arbejderne i Skotøjsindustrien, Ansvaret for, at der intet bliver af det Kriseværn, man her i Titelen taler om. Ansvaret hviler paa dem, der laver Loven, og laver den i